

Українські Вісті

Неділя, 1 червня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 21 (79) Рік III

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigsstrasse 10.

ОСТАННІ НОВИНИ

* ЛОНДОН. (АП). Советського амбасадора в Лондоні Г. Зарубіна відкликано до Москви на нараду.

* САЛЬОНІКИ. (Зюдвестфунк). На північ від Сальоніків знову порушено грецький кордон. В понеділок виїжджає туди спеціальна комісія, щоб перевірити ситуацію на місці.

* ВАРШАВА. (РПН). Як подавало лондонське радіо, Бевін виконує функцію міністра закордонних справ Англії до наступної зустрічі чотирьох міністрів у листопаді ц. р.

Таки сепаратний мир?

ВАШІНГТОН. (Зюдвестфунк). Колишній президент США Герберт Гувер сказав: щоб урухомити відбудову Німеччини, Японії і Кореї, треба укласти з ними сепаратні договори. Як повідомила французька пресова агенція АФП, американські кола Вашингтону тієї думки, що на такий крок можна б зважитися лише тоді, коли листопада-ва конференція закордонних міністрів чотирьох великодержав закінчиться безуспішно.

Вчетверте де Гаспері

РИМ. Після того, як Нітті і Орландо не змогли сформувати новий кабінет, італійський державний президент Ніколя знову доручив цю справу провідникові християнської демократії де Гаспері. Згідно з повідомленням штутгартського радіо, переговори де Гаспері з приводу утворення нового уряду ввійшли у вирішальну стадію. Припускають, що четвертий кабінет де Гаспері складатиметься щонайменше на 70% з представників християнсько-демократичного союзу та на 10% з соціалістичної меншости і незалежних.

КОМУНІКАТ УПРАВИ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

26-го травня 1947 року відбулося засідання Управи СУЖУ, на якому ухвалено:

1. Звернутися до всіх журналістів світу з закликом зацікавитися подіями на Західних Українських Землях, згідно з повідомленням „Асошіейтед Прес“ про договір трьох держав. Взяти участь в правдивому висвітленні всіх тих подій, що відбуваються на Українських Землях перед лицем цивілізованого світу.

2. Силікати 2-ий З'їзд Спілки Українських Журналістів на еміграції на 12-13 липня ц. р. Про місце переведення З'їзду оголосити додатково.

3. Широко оповістити українських професійних журналістів про те, що бажані можуть вступити в члени СУЖУ, перевіривши всі формальності, згідно з Статутом Спілки Українських Журналістів.

Заяви про вступ подавати на адресу Секретаріату СУЖУ: Н. Ульм, Людвігсштрассе 10.

4. Обласним Управам СУЖУ до З'їзду зліквідувати грошову заборгованість щодо членських внесків.

26. 5. 47 р. УПРАВА СУЖУ.

Українську дивізію—до Англії

ЛОНДОН. (ДПД-Ройтер.) Як повідомив 23-го травня представник англійського міністерства закордонних справ, першу українську дивізію, що перебуває тепер в Італії, буде перевезено до Англії. Приблизно 8 тис. вояків дивізії до деякого часу вважатиметься за військовополонених „невизначеної національності“.

США дають 750 млн. доларів допомоги

ВАШІНГТОН. (ЮП, ОІС). Минулого тижня в Канзас Сіті президент Трумен підписав закон про надання 400 млн. доларів допомоги Греції і Туреччині. Того ж таки дня палата Депутатів схвалила законопроект про надання 350 млн. доларів для відбудови спустошених війною країн. Отже, і цей закон схвалено обома палатами Конгресу. 350 млн. доларів буде витрачено для підтримки Італії, Польщі, Угорщини, Австрії, Китаю і Триєсту. Як повідомлено, Італія мала б одержати 100 млн. доларів.

Трумен уповноважив закордонного міністра США Маршала бути відповідальним за виконання допомогової програми. Таким чином Маршалові підлягатимуть комісії, що їх відіслано до обох країн. Крім того, він має право покликати до співпраці інші міністерства і установи.

Фахівці США, які прибули до Анкари 22-го травня, найближчими днями розпочнуть свою роботу офіційно. Вони вже відбули підготовчі чарари з турецьким міністром вій-

ськових справ і генеральним штабом. Щоб визначити потреби турецької армії, фахівці, ймовірно, оглядатимуть всі гарнізони, оборонні і морські споруди. Турецький генеральний штаб, з свого боку, теж уже опрацював звіт про найкращі військові потреби країни. Перший відділ військової місії до Греції 23-го травня прибув до Франкфурту, щоб потім їхати до Атен. Через тиждень-два за ним вирушає більша делегація.

Активізація країн Середнього Сходу

Антисоветський блок?

БАГДАД. (АП). Король Трансйорданії Абдулла планує, як заявив один з його амбасадорів, утворити антикомуністичний союз держав Середнього Сходу. Король має намір приступити до Саадбадського пакту, теперішніми підписниками якого є Туреччина, Ірак, Іран і Афганістан. Першим кроком трансйорданський король вважає розширення іраксько-турецького договору до союзу трьох.

Іран закрив кордон

ТЕГРАН. (Дена-Ройтер). Іранське міністерство військових справ видало наказ „герметично“ закрити советсько-іранські кордони. Про це повідомив іранський міністер праці і пропаганди Ахмед Арамеш.

Закордонні спостерігачі припускають, що в північно-іранській провінції Азербайджан діють понад 15 тис. озброєних партизанів. Іранський

міністер пропаганди підтвердив вістки про махінації партизанів в Азербайджані і подав, що міністерство військових справ є господарем становища.

Одночасно повідомлено, що советський амбасадор в Ірані І. В. Саджіков виїхав на лікарський огляд до Москви, а натомість до Теграну прибув інший советський представник.

Совети і Афганістан

ЛОНДОН. (ЮП). Грецький принц Петро, що недавно повернувся з подорожі по Афганістану, опублікував цікаву замітку про ту країну, що, будучи розташована між СССР, Іраном та Індією, може стати важливим фактором в політиці Середнього Сходу. В Афганістані керує тепер, за словами принца, просоветський уряд, однак серед афганістанського населення немає жадних ознак, щоб воно прихильно стави-

лося до комуністичних ідей. Та й сам уряд, як виходить з окремого інтерв'ю принца, теж вагається надавати будь-яким чужоземним державам свої нафтові концесії.

Советський Союз утримує в Кабулі, столиці країни, найбільшу з усіх тамошніх чужинецьких місій дипломатичну місію. Але з двохсот членів, які належать до російської делегації, справжніх росіян лише троє (амбасадор, його головний дорадник і військовий аташе), тоді як більша частина амбасаді складається головню з узбеків, а також з інших представників центрально-азійських республік СССР.

Можна було б припускати, що в північних прикордонних частинах советський вплив досить сильний, бо саме в цій смузі живуть туркмени, узбеки й інші нації, кровно споріднені з сусідніми народностями СССР. Однак, за своїм загальним розвитком вони так відсталі, що російська пропаганда не має там майже ніякого вітгуку.

Жиди згодні з тимчасовим мандатом

ЕРУСАЛИМ. (ЮП). Голова „Жидівської Агенції“ Давід Бен Гуріон подав до відома програму, яку буде запропоновано слідчій комісії в справах Палестини. В ній жиди висловлюють свою згоду, щоб Палестина покищо залишалась підмандатною територією; одночасно вони вимагають об'єднання переважно жидівських теренів в автономну державу всередині мандату, як також заселення досі ще не культивованих частин Палестини і нагляд з боку міжнародних чинників за виконанням цього плану. В цих пунктах жиди виступають за скасування іміграційних обмежень, визначених Білою книгою від 1939 року. Щоб уникнути майбутніх непорозумінь, жиди не бажать по-

падати під управління США, Советського Союзу і Великобританії, а лише під міжнародну опіку.

Провідник жидівської терористичної організації „Іргун Цвай Леумі“ Меагам Байгін, відповідаючи на запитання кореспондента агенції ЮП про свої майбутні плани, сказав, що, відповідно до вимоги ОН, він ладен виступати за перемир'я в Палестині з умовою, що ворог (Англія) зробить те саме. „Ми вимагаємо виведення англійських військ із Палестини і передачі влади жидівському тимчасовому урядові“,—заявив він.

З початком червня до Палестини відїжджає з Нью-Йорку слідча комісія ОН, що складається з 180 членів. Одночасно надходять вістки,

що вперше за декілька місяців араби знову беруться до зброї. Щоб відплатити за обстріл одного арабського села, вони обстріляли (хоч і безуспішно) один жидівський робочий табір.

Читайте сьогодні:

- Міжнародна інформація (стор. 1).
- Б. Сивенко. За єдину спілку журналістів (стор. 2).
- Що пишуть українці з Бельгії (стор. 2).
- В. Василенко. Швеція себе обмежує (стор. 2).
- Ів. М. Другий з'їзд української еміграції (стор. 3).
- М. С. Симон Петлюра (стор. 3).
- Мартин Задека. Де-Ші і Дебенята (стор. 3).
- В. Онуфрієнко. Перед таборовими виборами в Регенсбурзі (стор. 4).

* БУЕНОС-АЙРЕС. (ЮП). 23-го травня аргентинський президент ген. Перон зустрівся з бразильським президентом ген. Дутра і президентом Уругваю д-ром Беррето, щоб обговорити можливість спільної антикомуністичної політики.

* ВАШІНГТОН. (АП). Московське радіо закидає західним альянтам у Німеччині та Австрії, нібито вони хотять забезпечити себе дешевою робочою силою, вербуючи ДП до себе на прапо.

* БЕОГРАД. (РМ). Югославський міністер соціальної опіки вимагав заборонити магометанкам носити чадру, бо вона, мовляв, перешкоджає жінкам брати активну участь у виконанні п'ятирічного плану.

* МОСКВА. В Росії виходить тепер 6.300 часописів загальним тиражем 30 млн. примірників, тоді як перед війною їх було 9.000, тиражем 38 млн. примірників. („Райнішер Меркур“).

* ГААГА. (Дена-ІНС). Як тут повідомлено, Англія звернулася до Міжнародного суду ОН з проханням переглянути так званий ініціал у Корфу. Міжнародний суд телеграфом попросив албанський уряд надіслати своїх представників.

* ЛОНДОН. (Дена). За словами керівника американської місії, що наглядає за вжитком американської позики в Туреччині, місія перебуватиме в Туреччині 2-3 місяці.

* ВАШІНГТОН. (ДПД). Американський міністер закордонних справ і військовий міністер морської флотії запропонували президентові Трумену програму стандартизації зброї для всіх націй західної півкулі.

* ВАШІНГТОН. (ДПД). Суд визнав винним службовця американського міністерства закордонних справ Карла Марцана за те, що він замовчав свою приналежність до комуністичної партії.

* ЛОНДОН. (ЮП). Шеф генерального штабу советської армії маршал Васілевський, що на запрошення маршала Монтгомері мав у червні відвідати Англію, віддав свою візиту надалі, з огляду на „перевантаження прапелю“.

* ТОКІО. (Дена). 23-го травня японський парламент більшістю голосів обрав на міністер-президента провідника японських соціал-демократів Тетсу Каямаю.

Щасливої дороги!

У четвер, 29-го травня перша група наших таборян виїхала на прадо до Бельгії. Виїжджаючи їх на нову чужину, Редакція „Українських Вістей“ висловлює їм свої найщиріші побажання—щасливо організувати своє життя на новому місці і високо тримати прапор української нації.

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ ВИХОДЯТЬ ТРИЧІ НА ТИЖДЕНЬ

Цим повідомляємо наших шановних дописувачів, кольпортерів, передплатників, читачів і всіх прихильників нашого часопису, що з нинішнього дня „Українські Вісті“ виходять тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

Передплата виносить на 1 місяць—6 НМ, на 3—18 НМ.

Окреме число коштує 50 пфенігів.

РЕДАКЦІЯ И АДМІНІСТРАЦІЯ «У. В.»

За єдину спілку журналістів

(напередодні другого з'їзду СУЖ-у)

Всі учасники 1-го З'їзду українських журналістів на еміграції в Німеччині, що відбувся понад рік тому, 2-3 травня 1946 р., пам'ятають добре спроби „активістичної“ частини нашого суспільства, скеровані на те, щоб заплановане утворення Спілки журналістів зірвати, звідвечити в зародку — лише тому, що цю акцію започаткував Союз української демократичної преси (СУДП). Це виявилось, поперше, в тому, що напередодні З'їзду, з ініціативи „Часу“ і „УПС“, зроблено спробу скликати „свій“ З'їзд у Мюнхені 30-го квітня; подруге, в цілому поступованні майбутніх НДОУЖ'івців на самому З'їзді в Ульмі. Всього час ця „активістична“ частина заявляла так просто нечувану претенсію: мовляв, З'їзд не відображає справжнього співвідношення двох різних течій суспільно-політичної думки в українській еміграційній середовищі. Це середовище, мовляв, в більшості своїй наставлене на „активізм“, тим часом як на самому З'їзді переважають „опортуністи“. Тож З'їзд не мав би права вважати себе дійсним речником українського журналізму на еміграції і організовувати профспілку. А коли вже працю розпочато, то при творенні виконних органів Спілки кінце потрібно орієнтуватися на більшість поза З'їздом, інтереси якої заступають саме вони, активісти. Коротко кажучи, майбутні НДОУЖ'івці вимагали наперед себе більшої в майбутній Управі.

Стара це вже нині пісня. Але тоді це була чи не найперша прилюдна спроба — перед лицем сотні українських інтелектуалів — заявити в майже ультимативній формі претенсії на монополію в такій важливій суспільній діяльності як преса. Слухаючи ці необгрунтовані претенсії (бо де ж докази — адже ними могли б бути лише відповідні статистичні дані, наслідки попередніх проведених анкетних опитувань на зразок тих, що їх організовують „Інститути суспільної opinii“ в таких країнах як Англія і США), — отже, слухаючи ці претенсії, так і хотілося сказати: — Панове! Не випереджайте подій і фактів, не робіть із своїх, хоч і дуже пристрасних бажань і мрій — дійсності, бо вона, може на вас помститися. Пам'ятайте німецьке прислів'я: Das Wünschen ist der Vater des Gedankens (бажання — батько думки).

Проте, колеги з „Часу“ і УПС виявили таку засліпленість і — говоримо це з повною відповідальністю — громадсько-політичну невірність, що по виборах керівних органів Спілки Українських Журналістів, опинившись там у меншості, вони один по одному почали зрікатися, намагаючись створити кризу. Проте, цілком справедливо, З'їзд не міг прийняти такої дивовижної димії, коли люди відмовляються не перед обранням, а після обрання, лише тому, що „вийшло не по їхньому“!

По З'їзді незадоволені „активістичні“ члени Управи СУЖ'у, на чолі з ред. З. Пеленським, фактично саботували роботу новонародженої спілки журналістів, ставши на позиції того „близького відокремлення“, виразником і рупором якого стала „Українська Трибуна“. По кількох місяцях ред. Пеленський остаточно вийшов із СУЖ'у і разом із своїми однодумцями заходився творити нову журналістичну організацію — НДОУЖ.

СУЖ — професійна організація робітників преси. В лоні його можуть співіснувати різні світоглядно, ідейно-політичні гуртки і товариства, що об'єднують ближче, стисліше

прихильників того чи того ідейно-політичного напрямку чи концепції. Тож, коли б НДОУЖ був таким об'єднанням, створеним з таким наміром і за таким принципом, — від цього преси і суспільству ніякої шкоди не було б. Навпаки — могла б бути лише користь. Та лихо в тім, що не так було. НДОУЖ творено з наміром послабити СУЖ, відтягнути від нього якнайбільше членів; отже, фактично — з наміром розбити Спілку Українських Журналістів. Про це свідчить характер анкет-формулярів, що їх організатори НДОУЖ'у давали виповнювати своїм прихильникам, про це ж свідчить їхній саботаж роботи Управи СУЖ'у.

Ми змушені були нагадати читачам ці факти і обставини І З'їзду СУЖ'у для того, щоб показати, хто був фактичним спричинником розбиття наших журналістичних лав, хто започаткував ту „пресову війну“, що пізніше довелося її гасити, скликаючи ряд конференцій „пресового замирення“.

І коли тепер, напередодні II З'їзду розкольників з НДОУЖ'у намагаються сугерувати громадянству, що від Управи СУЖ'у лишилися тільки „ріжки та ніжки“, що СУЖ став „партійним“, що він не спроможний у нинішньому своєму складі об'єднати всіх бажаючих бути організованими українських журналістів, бо він, мовляв, займається не стільки професійними, скільки КУК-івськими справами і т. д. і т. ін., — то все це казка про білого бичка. Все це — невдалі спроби колег-активістів звалити свої провини на іншого. А джерело і коліска цих провин — це все те саме прокляття нашої історії — гуляйпільська отаманія і розкольникство. Це воно протягом всього нашого історичного життя не давало зміцніти нашому національному організмові, спричиняючи руйнацію і вищення наших творчих зусиль і починів нашими ж таки руками.

І абсолютно шкідливими — з погляду національних інтересів всього нашого суспільства поза батьківщиною — є тенденції, що йдуть з тих же кіл, тенденції **уневажнити СУЖ**, ніби він розпався, чи його взагалі не було — і скликати наново установчий З'їзд українських журналістів (так!). Ніякі викрути і хитросплетена „об'єктивна“ аргументація, що ніби СУЖ „нетолерантний“, він не забезпечить повного з'їзду українського журналізму, його справжнього обличчя і т. ін. — не в стані заслонити і сховати цієї самозгубної тенденції — розвалити Першу Спілку українських журналістів на еміграції українськими ж таки руками!

І нам дуже дивно, — як міг II З'їзд ЦПУЕ прийняти постанову, що наступний З'їзд українських журналістів на еміграції має скликати не СУЖ, а інформаційний відділ ЦПУЕ. Адже ж це недовіря і непошана до своєї ж, визнаної і затвердженої — якої єдина профспілка того роду — статутарної журналістичної організації. Хоч зразу стверджуємо тут, що голова ЦПУЕ п. В. Мудрий на пресовій нараді в Авсбурзі 26.5. виразно займав конструктивну поставу в порушеному питанні про СУЖ, а саме: СУЖ мусить лишатися єдиною професійною організацією українських журналістів, а не доотягнення в роботі Управи СУЖ'у — це недоотягнення осіб, і виправлення лінії Управи, — це справа самого З'їзду. Вважаємо цю постанову за цілком правильну. Адже СУЖ, поряд з іншими нашими профспілками — інженерів, агрономів, лікарів тощо — творять основу і ґрунт для

Що пишуть українці з Бельгії

(Уривок з листа)

... 27-го квітня о 7 год. ранку нам сказали, що за годину поїзд наш переїздитиме через бельгійський кордон. Ми подбали про порядок, прикрасили вагони квітами. Поїзд прибув на бельгійську територію о 8-й год. 45 хвилин. Перше, що ми побачили, — це на вокзальному пероні валилося багато „бичків“, але ніхто їх не збирав. Нас попередили: поїзд стоятиме тут 2 години. По вагонах пройшли бельгійські прикордонники — привіталися з нами. Через півгодини ми одержали сніданок: каву, помаранчі і печиво. По завірці наших документів в прикордонному загоні наш поїзд вирушив на Льєж, — 32 кілометри від кордону.

... Скоро і нас розподілили по шахтах. До нашого приїзду на шахті, куди нас призначено, з 1945 р. працювало щось 20 чоловік українців. Знаючи, що повинні прихати українці, всі вони чекали своїх земляків і, як водиться за українським звичаєм, зустріли нас з хлібом і сіллом та гарним вином. Помогли нам улаштуватися в кімнатах, і наша дружня бесіда тривала аж за північ. 28-го травня нас відвідали українці з других шахт, куди не були направлені люди з нашого транспорту, а також представники льєзької філії Українського Допомогового Комітету. Повинен вам сказати, що в Бельгії українці мають добру opinію; це їм дала їх

гарна поведінка, що для нас приїжджиків дуже приємно. В Льєжі є церква, театр. Оформлення документів відібрало 2 дні, а це дало мені змогу роздивитися навкруги.

Життя бельгійського робітника. Рішаниці в платні між бельгійським робітником і чужинцем нема. Робітник на фабриці заробляє денно 112-140 фр., а в копальні — 147-350 фр. Хліб коштує 3 фр. Смалець — 60 фр. М'ясо — 20-25 фр. Масло — 120 фр. Яйця — 2,2 фр. штука. Помаранчі — 12 фр. Яблука — 18 фр. Картопля — 20 фр. Цигарки дуже гарні — 10 фр. 25 шт. Вино гарне — 45 фр. 0,75 літра. Штани звичайні — 180 фр. Убрання прима - швейот на замовлення — 2200 фр. Взагалі мені не віриться, що це дійсність, а не сон. Ідеш містом, а з дверей sklepів гукають: „зайдіть, купіть!“ Коли ж щось купиш, то почувеш: „мерсі, мосьє“.

Шахта. 30-го квітня о 2-й годині я спустився в шахту. Шахта суха, це дуже гарно. Газу нема, криша гарна. Пласт 50°-90°. Температура — 20-25°. Є порох, але через те що нема газу, він не страшний. Праця в шахті триває 6,5—7 годин.

Хлопці, що зомною, всі дуже задоволені.

Зрештою, він почав провадити таку фінансову політику (оподаткування капіталів), яка викликала підозріння населення, збуджувала серед нього тривогу, і капітали почали втікати за кордон.

До речі, зазначимо, що свого часу (в зв'язку з підписанням угоди з СССР) в різних ділових колах Заходу й Америки було велике незадоволення необдуманими кроками Швеції і вже тоді можна було почути деякі погрози на її адресу з боку зацікавлених держав.

Все це привело до гострої кризи, до зміни курсу економічної політики уряду, до димісії проф. Мирдала, до гострих внутрішніх непорозумінь, наслідків яких ще не видно. Справа ускладнюється ще й тим, що в Швеції тепер немає можливостей збільшити свій експорт. Вивіз дерева, паперу і високоякісних металів, наслідком нестачі робітників, а також переходу кваліфікованих робітників до легкої промисловості, зменшився. Швеція не може виконати складних експортних угод, а тим часом інфляція триває.

Західні ділові кола, користуючись цими труднощами Швеції, на кожному кроці підкреслюють, що правильно господарство не можна провадити без правильної політики і на досвіді Швеції прагнуть дати добру лекцію іншим малим державам.

Правда, уряд почав нарешті спільно стягати несплачені за декілька років податки, обмежив життєвий стандарт свого населення, але відвоювати втрачене довіря йому так швидко не пощастить. Для цього потрібний час і сировина, мобілізація енергії населення, яке за час війни відвикло жити ошадно, враховуючи свої реальні можливості. Тому політична криза в Швеції неминуха. Лише після неї можливе відродження нормального життя в Швеції.

В. ВАСИЛЕНКО

Швеція себе обмежує

Ще декілька місяців тому писалося у наших часописі про те, як за час війни Швеція розбагатіла на своїй неутраляності, які переповнені були крамом, навіть люксовим, вікна sklepів, самовпевнено жили шведи, радіючи, що їх крони розмінюються вище паритету.

Те, що трапилося в березні (а прояви цього помітні були ще раніше), здивувало весь світ. Уряд примушений був, урахувавши ситуацію і наближення господарської катастрофи, запровадити приділ на каву, чай, какао, взуття, деякі текстильні вироби, заборонити імпорт люксових товарів, автомобілів, радіоапаратів, скоротити імпорт бензину, консервів, оподаткувати заощадження приватних осіб у банках, скоротити банківський кредит, — натиснути на стягання податків (шведи це собі легковажили) і т. ін.

діяльності самого ЦПУЕ! Руйнування СУЖ'у — це руйнування якоїсь частини підложжя самого ЦПУЕ як нашої загальногромадської Централі. Мусить же, нарешті, наша громада засвоїти зрозуміння, що не можна вічно жити і керуватися настановами „пашківської республіки“ — починаючи історію щойно від себе!

Але візьмімо ще правну сторону. СУЖ з його статутом ЦПУЕ визнало як єдину професійну організацію українських журналістів. За статутом кожна спілка сама скликає своїх членів і перед ними звітують її керівні органи. Чому це Управа СУЖ'у мала б звітувати перед не-членами спілки, перед „журналістами взагалі“? І як це скликати Установчий З'їзд для створення нової спілки, яка вже існує більше року, ніколи — скільки нам відомо — не заявляла, що вона збирається вмерти, і нікого не просила про допомогу щодо скликання свого II З'їзду!

Ми певні, що Управа ЦПУЕ на шлях узурпації прав спілки, нею ж зареєстрованої, не стане. Всі журналісти, що хочуть бути в організованій громаді, мають змогу взяти участь в II-му З'їзді, вступивши наперед до СУЖ'у. Ідеї єдиної професійної організації — СУЖ — не змогли підірвати розкольників НДОУЖ'у, не підірвали різні маневри з пресово-замиренськими нарадами, не підірвали і останні спроби „квестіонувати“ СУЖ, як єдину професійну організацію українських журналістів. Бо наше суспільство в основі здорове. А в здоровому суспільстві ідея єдності, дисципліни і правопорядку завжди перемагатимуть розкольників і гуляйпільців.

Б. СИВЕНКО.

Поза межами та й в самій Швеції, поруч з димісією міністра господарства проф. Мирдала, це викликало свого часу велику сенсацію в Європі, а, з другого боку, деяке обережне ставлення до Швеції, до її валюти.

Що таке несподіване трапилося в цій „райській країні“, як насмішливо називали Швецію в Парижі?

Уже на початку цього року курс шведської крони на швайцарських біржах упав з 117 швайцарських франків до 90, Польща несподівано домогалась оплати за продане вугілля доларами, а не кронами, на інших світових біржах з недовірям ставились до цієї валюти, а багато фірм відмовлялись її приймати. Отже, яскраві ознаки економічної кризи, яку біржі, як найкращий господарський барометр, швидко відчували.

Коріння цієї економічної кризи криється передусім у внутрішній структурі господарського балансу Швеції та в політично-господарській короткозорості її політиків.

Швеція з давніх-давен має дефіцитний торговельний баланс — іншими словами, більше ввозить, ніж вивозить товарів. Під час війни (наслідком різних транзитних операцій) баланс був прибутковий, Швеція збагатилась на своїй неутраляльності. По закінченні війни, поки інші держави зайняті були відбудовою свого господарства, вона збільшила свій експорт і несподівано стала постачальником і навіть кредитором багатьох держав. Це дало їй змогу жити на широкую скало і закупити остеронь різні товари, які не конче були їй потрібні. Так в США Швеція закупила в 1946 р. товарів на 813 мільйонів крон проти 175 мільйонів у 1945 р., у Франції на 112 мільйонів крон проти 6 млн., в Англії на 340 млн. крон проти 57 млн. і т. д. Результатом такого марнотратства виявився в кінці року девізний дефіцит сумою 850 млн. крон.

Ця нестача девіз погіршилася ще неправильно фінансовою політикою уряду. Він асигнував 1 млрд. крон на реконструктивні роботи; не враховуючи міжнародної кон'юнктури, кредитував навіть СССР різними товарами на 1 млрд. крон, намагаючись здобути собі його прихильність, та великодушно видав кредитів на 2 млрд. крон різним державам, забувши про те, що 6 млн. населення та її ресурси цього не витримують і на це не дозволять.

Другий з'їзд української еміграції

Наша еміграція живе глибоким політичним життям, хоч це й не завжди пробивається назовні. Зате яскраво й сконцентровано відбилось і на Другому З'їзді Української Еміграції, що відбувся в Регенсбурзі 8-11-го травня ц. р. На з'їзді були розпачливі промови, а після з'їзду не менш розпачливі статті в пресі, які нарікали на з'їзд, що він надто владрився в політику, що делегати забули про „головне“ — про ділове обговорення практичних питань. А нам здається, що саме зосередження уваги на політичних проблемах, пристрасним обговоренням впродовж трьох днів і однієї ночі саме таких, а не ділових питань з'їзд продемонстрував тільки велику політичну зрілість української еміграції. Кожному бо ясно, що питання про високі школи, чи навіть і суспільну опіку, переселення і так далі в своїй діловій частині не зустрінуть серед українців великих розходжень і тому можуть бути спокійно розв'язані в рамках ЦПУЕ, чи на спеціальних при ньому нарадах. А от питання про те, чи взагалі існуватиме на еміграції зосереджена в одній еміграційній центральній суспільній опіці або спільна для всіх пресова чи освітня політика — такі питання не можуть бути розв'язані без попереднього розв'язання саме політичних проблем. Все це ушляхетиться насамперед в проблему проводу, авторитетного еміграційного проводу. От на цьому питанні й сконцентрував свою увагу з'їзд.

Другий З'їзд мав бути останнім у Німеччині і може на довгі роки останнім з'їздом української еміграції взагалі. Тому перед ним стояло завдання створити таке ЦПУЕ, яке залишалося би авторитетним і чинним і в зовсім відмінних умовах розпорошеної по всьому світі української еміграції. У повноту своєму складі з'їзд безперечно відчув, якщо не зрозумів, що реально діючим могло б бути тільки таке ЦПУЕ, яке було б обране не парламентськими махінаціями сумнівної чи навіть і справжньої більшості, а за згодою чоловічих

політичних течій, при чому чоловічих не так сьогодні, в умовах таборово-поліційного режиму, як завтра, в умовах, коли 90% української еміграції стане в лави трудових мас демократичних країн. Ясно: в таких обставинах теперішні політичні угруповання дуже поміняються місцями щодо „впливу на маси.“ Бож у вільних умовах демократичних країн велика більшість українців заговорить зовсім іншою політичною мовою, ніж їх змушували говорити чи, точніше, мовчати тут, під загрозою репатріації, таборової дисципліни тощо. Нічого того не буде там. Там загрожуватиме не тоталітарний централізм, а, навпаки, небезпечна асиміляційними наслідками децентралізація. Тому всяка спроба нав'язати еміграції режим монопартиї в умовах, де діятиме не поліція, а довір'я, була б фатальною для дальшого існування ЦПУЕ.

Другий З'їзд, може, й міг би обрати ЦПУЕ невеликою, випадково на з'їзді створеною більшістю представників монопартиї. Але вони самі добре розуміли, що це означало б розкол еміграції вже в Німеччині і цілковиту ліквідацію еміграційного проводу за її межами. Бо уявив на момент, що ЦПУЕ створено силою якоїсь монопартиї. Тут вона ще намагалася б якось підкріпити свій авторитет поліційним апаратом таборів. А на чому трималася б його влада над розпорошеною по демократичних країнах і вже не залежною від страху еміграцією? Тож коли партії, об'єднані в КУК, зайняли рішучу поставу на з'їзді, це не означало, що вони боролись будь-що за свою більшість. Вони боролись тільки проти монопартиї. Кожна партія з КУК-у спокійно помирилася б, якби ЦПУЕ опанувала навіть одна партія. Але при умові, щоб та партія не стояла на засадах монопартиї й виключності. Бо одна річ ЦПУЕ, опановане хоч би й на всі 100% тільки однією, але демократичною партією — і зовсім

інша річ ЦПУЕ, опановане не на сто, а хай на 50,001%, але монопартиєю групою, яка оту свою перевагу на 0,001% відразу використовує, щоб затулити іншим рота.

Отже куківські партії бились не за владу, а за свободу, і ні за що не взяли б відповідальності за ЦПУЕ, в якому монопартиї належала б більшість, хоч би й на 0,001%.

Не візьмуть вони такої відповідальності і в майбутньому.

Все це чудесно зрозуміли представники монопартиї і в них вистачило політичної тверезості не пхатися з сумнівною більшістю до влади. Але в них не вистачило мудрості і мужності зробити дальші висновки: подбати про майбутнє української еміграції і допомогти з'їздові обрати таке ЦПУЕ, яке було б не більшістю тієї чи іншої партії, а яке тепер, а, головне, в майбутньому, при розсіянні еміграції, було б підтримане усіма українськими політичними силами. Бо тільки в такому разі воно мало б потрібний авторитет. Кожному ясно як треба творити таке ЦПУЕ.

Українська еміграція мусить мати такий провід або не матиме ніякого.

Рівновага сил на Другому З'їзді Української Еміграції несподівано піднесла політичний вплив апарату ЦПУЕ, який обставинами змушений був виступити навіть в ролі незалежного арбітра. З честю для нього треба відзначити, що свій вплив він намагався використати для посилення, а не послаблення демократії. Не виключено, що таку роллю обставини накинуть ЦПУЕ й на наступному з'їзді, який відбудеться через чотири місяці, бо цей з'їзд не спромігся створити проводу. Сподіваємось, що апарат ЦПУЕ і тоді свій вплив використає для зміцнення демократії, тобто для створення справді авторитетного представництва української еміграції.

Ів. М.

Малий фейлетон

Де-Пі і Де-Пенята

(Оповідання великосімейного Де-Пі)

Пишуть про це в газетах, повчальють нас, батьків, як ми повинні виховувати своїх дітей. І не бийте їх, мовляв, і не лайте, і не приторкайтеся до них. Воно може б і так, коли б ми були нормальні люди, а то ж ми Де-Пі, а наші діти Де-Пенята.

Ось узяти б моє становище. У мене їх, отих Де-Пенят, аж семеро. Найстаршому 12 років, а найменший ще й з коліски не вилазить. Та всі, як один, хлопці. Та всі, як один, шибеники. Клопоту мені з ними — не дай Бог нікому!

Тільки оце вранці попридирають очі — і вже й ідуть.

Куди, спитає хтось, ідуть? Ну, туди, куди й усі ми, Де-Пі, щодня ідемо.

Ванько гукає:

— Я їду до Бельгії!

Михась горлає:

— Я їду до Бразилії!

Данько ретегує:

— Я їду до Канади!

Отак усі, аж до найменшого, що в колісці, кудись ідуть.

Та хоч би ж їхали якимсь одним транспортом, а то: один їде поїздом, другий автобусом, третій трамваем, четвертий пливе пароплавом, п'ятий летить літаком. У кімнаті таке коїться, що не дай Господи: чмихають, гудуть, свистять, пишчать, дзвонять, стукають, грюкають...

Аж ось, нарешті, „переселенці“ прибули кожен на місце свого нового оселення. Улаштовуються тут, опановують природу, при звичаються до клімату, ловлять мавп, катаються верхи на слонах, волочать за хвості крокодилів, нещадно винищують галяк. Спочатку все це відбувається в дружній атмосфері, лагідно, тихомирно, але раптом чуєш:

— Ой!

— Ай!

Виявляється, виникли „междержавні“ конфлікти: „Бразилія“ напустила „Аргентині“ на ногу, „Уругвай“ вскубнув „Парагвай“ за чуприну, „Канада“ вдарила „Алясці“

вухом, а „Венесуела“ вкусила „Колумбію“ за носа. Спроба поладити конфлікти в мирний спосіб не дає позитивних наслідків. Отож, як і завжди трапляється в таких випадках, вибухає війна. Ви тільки й чуєте:

— Трах!

— Бах!

— Трісь!

— Лусь!

В кімнаті діється щось страшне. Але найстрашніше настає тоді, коли „воюючі сторони“ починають застосовувати „атомові бомби“. З усіх кутків летять шапки, черевики, чоботи, подушки, ложки, миски, кастрилі. Нарешті, одна з „атомових бомб“, ну, скажемо, найбільша кастриля, влучає вам, батькові, в голову. Тоді ви, що досі терпеливо мовчали, зриваєтесь з місця, хапаете ремінного пояса і до своїх Де-Пенят:

— Ось я вас повоюю!

Де-Пенята, мов ті щурі, шарахають на всі боки: яке за стіл, яке під стіл, яке під ліжко.

А ви до них:

— Вилазьте сюди, шибеники, я вам усім шкури попускаю!

Може ви гадаєте, що котресь послухається, зменшиться перед вами, почне проситися: не бийтеся, мовляв, тату, — ми більше не будемо! Еге, не такі вони, оці Де-Пенята. Навпаки, ще визиряться котресь на тебе з-під ліжка, та:

— А ви, тату, не дуже то розмахуйтеся, бо ми поскаржимося на вас до ОН!

Чуєте, добрі люди, які вони, оті Де-Пенята, великорозумні? Ми з вами, коли були такими голопуцками, не знали навіть як сусіднє село називається, а вони вже й про ОН знають.

Отакі ці наші Де-Пенята! Такий з ними клопіт. Що з ними далі буде — ума-розуму не приберу. Але з них вийдуть великі люди, або якась босота нещасна.

Мартин ЗАДЕКА.

СИМОН ПЕТЛЮРА

І ще один рік відокремлює нас від Симона Петлюри — від Того, чия ім'я як національного державного мужа не викликає заперечень, від Того, чия постать стає легендарною... Але який насправді був Петлюра? Все меншає коло людей, що Петлюру особисто бачили, знали, з ним співпрацювали. Уже щораз більше про нього теоретичних міркувань, довірливих фантазій і втертих фраз, а все менше фактів і свідчень. А, тим часом, якими цінними були б для нас нині факти і фотографічні зариси з життя Хмельницького, Мазепи, Дорошенка, Шевченка. Як би допомогли вони нам скласти вірний образ цих людей і правдиву картину епохи!

Тож, поки не пізно, фіксуємо від живих ще свідків і очевидців факти про Симона Петлюру, його життя і діяльність. Факти хоча б дрібні і побіжні.

Отже, що являв собою Симон Петлюра передусім як особа, як індивідуальність?

Може, найхарактерніша риса Симона Петлюри — це чар його особи. При зустрічі з Вами, при розмові він притягував, принаджував вас своєю особистою симпатичністю, манерою поводитися, говорити. При чім, розуміється, все це було природженим, натуральним, без найменшого фальшу і позн.

Друга його риса — доброта, доб-

розличність, м'якість, делікатність.

Третя — пов'язана з першою і другою — культурність, інтелігентність. Якось вроджена інтелігентність і вихованість. Не салюгована, не вимушена, а, власне, та вроджена і натуральна. І, нарешті й передусім, захоплення українською справою, — „свою“ справою.

Ось, здається, найтипівіші риси Симона Петлюри, риси, які прихилили до нього серця, примушували коритися йому і слухати його, робили його натуральним провідником, вождем, національним героєм.

Кізка зустрічей з Петлюрою.

Ось весна 1918 р. Петлюра — земський діяч, голова Київської Губерніальної народної (земської) Управи. Заходжу до нього як колега-земець. Це — перше особисте знайомство. Щирий, радісний привіт, міцний стиск руки і жива захоплена розмова. Його широкі плечі: освіта, економічний добробут населення, видавництва, реформи в різних галузях праці земства. З другої хвилини розмовляємо як давні знайомі. Чергове завдання, яке він бере на себе — створення всеукраїнської спілки земств. Це необхідне для захисту від гетьманської влади демократичних українських самоврядувань, що з честю винесли на своїх плечах бурхливий 1917 р., даючи лад і порядок великій селянській Україні.

Чергова зустріч — з'їзд представників усіх губерніальних і повітових земств для створення наміченої спілки. Головує Симон Петлюра. Він — душою з'їзду. З'їзд ухвалює заснувати Спілку земств і обирає головою Спілки Симона Петлюру. Крім того, ухвалено подати гетьманській владі меморандум, що вказує на її згубну політику, яка гальмує і дезорганізує арештами працю самоврядувань. На чолі делегації, що має подати меморандум гетьманському прем'єр-міністрові Ф. Лизогубові, стає Симон Петлюра. У відповідь на це — гетьманська влада Петлюру арештовує. Але Петлюру вже знає Україна — це з тих тривожних, повних напруження днів кінця 1917 р., коли Петлюра, на чолі горстки українських воїнів, в запеклих боях боронить столицю України. І народ створює легенду: мовляв, Петлюра намалював на стіні в своїй камері коня з вершником — і стіни тюрми розпалися, а він вийшов на волю.

Петлюра — справді на волі, але вже як Головний Отаман і душа повстання проти гетьмана Скоропадського.

І знов зустріч з Петлюрою — на цей раз у Вінниці, в штабі ділової армії, що готується до остаточного натиску на гетьманський Київ. На цей раз Симон Петлюра у військовому. Він просто красунь. Чорна сукняна свита і сіра смуге-

ва шапка. Обличчя надхненне. Він щойно від апарату: по проводу віддавав накази військовим частинам. Повстання розгортається спонтанно. Великий рух, сила справ і питань, багато труднощів і перешкод, але все розв'язується добре. Секрет: чар особистості Петлюри. До нього горнуть люди, стараються працювати всіма силами, допомагають. Поява „батька Петлюри“ на тому чи іншому фронті — радість і свято для козаків.

І, значить, мав рацію старий професор, приятель українців, учений Корш. Він спостерігав Петлюру в Москві, десь у 1914-1915 р. як редактора журналу „Українська Життя“. Роль Петлюри була скромною й жадних можливостей для ширших виступів його не було.

Але Корш ще тоді щось зауважив і відчув. Українцям, своїм приятелям, він сказав: „ваш Петлюра — небуденна людина. З такого тіста постають провідники“. Дальші події показують, що старий Корш мав рацію.

Але ось 1919-1920 роки. Штаб Петлюри і уряд УНР в Кам'янці. Наші зустрічі частіші. Українська армія бореться з московською навалю, з більшовиками. То відступає, то наступає. Кругом надзвичайні труднощі: брак зброї, білизни, одягу, медикаментів, шаліє тиф. Сто приводів для нервування, розпуки, повного заломання духу. Але

Петлюра не з тих людей: він спокійний, розважний, позитивний, бадьорості і віри. І цю бадьорість переливає іншим. У кожному разі, у нього ніколи й думки нема: відійти, передати, ухилитися. Він узяв на себе тягар — і мусить його нести. Коли на якомусь відтинку фронту загроза — Петлюра там особисто в перших лавах як воєк.

І це одна з основних рис Петлюри. І ще є інша, що була притаманна для цілої української боротьби тих часів. Це гуманність, толерантність, дух свободи і життя вільного і радісного. Точилася війна, йшла запекла боротьба. Але ні отаман Петлюра, ні українська армія, ні північна адміністрація ніколи не були носіями помсти, жорстокості, зайвого кровопролиття. Українська армія брала місто — і все оживало, ніби після глибокої осінньої ночі наставав радісний весняний день: двері й вікна відчинялись, вулиці й хідники роїлись народом, усі люди без різниці клас і нації дихали на повні груди під радісний перегул церковних дзвонів. Життя — повне, радісне, сонячне — вступало в свої права.

Такий був стиль Петлюри і його доби. І це Україна добре і навки собі запам'ятала. Ось чому вона так мріє про Петлюру. Вона вже знає, що Петлюри нема, але глибоко вірить, що колись прийде на Україну дух Петлюри і тоді настане день щастя, свободи, і великої радості.

М. С.

ПЕРЕД ТАБОРОВИМИ ВИБОРАМИ В РЕГЕНСБУРЗІ

Р О З Ш У К И

Різні кола громадянства по-різному ставляться до виборів своїх керівних органів по таборах. Одні вважають, що це вирішується трохи чи не доля всієї нашої еміграції. Інші навпаки: взагалі до того роду справ не прив'язують жадної ваги. Ще інші дивляться на це справу просто: ідеться, мовляв, виключно про завоювання тими або іншими людьми таборних "корит", з яких можна буде пізніше, користуючись адміністративним становищем, тягти різні "благодаті".

Практика дворічного перебування в таборах ДП показала, однак, що влада таборних самоуправ має бути методом і засобом боротьби нашого громадянства за своє соціальне та політичне становище. На жаль, так не буває. Таборовою владою просто зловживають групи, які її здійснюють.

Як же з нашою громадою?

Всі частини нашого громадянства знають, що відносини в Регенсбурзькій оселі треба змінити та удосконалити. Звіт, який подає уступаюча Управа, говорить лише про "плюси". Але треба звернути увагу на помилки та недоліки, бо від їх усунення залежить поступ та оздоровлення нашого життя. Наш табір входить в історію як табір, в якому не обійшлося без подій, що принесли нам сором. Це ж у нас захоплено та доведено до ліквідації незалежний часопис "Слово". У нас були випадки заборони кольоратувати інші часописи, чи хоч би таке, як переслідування поліцією колядників тільки тому, що вони — "мельники".

Таборове урядування відгородилося від населення. А тим часом є багато лежучих справ, які треба негайно робити. Дотепер маємо багато неписаних, про них ніхто не дбає, щоб організувати навчання. Дотепер не урухомлено Народного Університету, хоча ІШУЕ звернуло відповідну постанову на це увагу. Замість допомоги майстерням, що виникли з власної ініціативи і так гарно розвивалися, таборова управа помогла ліквідації їх, передавши без потреби місцевому кооперативові.

Замість бути органом справедливості, таборовий суд став органом різних розгрівок. Для прикладу лише скажемо: одну громадянку засудили тільки за те, що вона говорила в кабінеті посади про речі, які йому не подобалися. До суду притягнуто п. П. за його виступ з критикою Управи. Таких випадків безліч. А ще суд "поважні справи" записує до картошки кожного ДП. За яку справу взявся суд і хто його уповноважив на це? Хто понесе відповідальність за приписані людям "злочини", і хто скаже, що вони є об'єктивно записані там?

Таборова поліція складає 5% всього населення. Здорові та здібні хлопці, замість вчитися і розумно працювати, займаються відбуканням варті коло дверей посади, марнують дорогі час.

Ці недоліки не всі. Їх багато. Але про всі не скажемо, а є такі, що і не можна про них говорити в пресі. На нещастя не дозволяють наші обставини. Всі ці недоліки не можна замовчувати, це означало б замовчування хвороби, яка загрожувє здоровому організму. Відносини в нашому таборі треба змінити і оздоровити. Це можна зробити в той спосіб, щоб обрати до Таборової Управи людей, які не будуть лихові потурати, але чесно працювати для громадських справ.

4-го червня відбудуться в Регенсбурзі вибори. Проходять вони за новим правильним. Весь табір поділено на 7 виборчих округ. Кожна округа обирає 2-3-4 членів до Управи. Кандидатів виставляють не організації, але самі жителі. Цей спосіб дає нам всі можливості обрати людей, які будуть не експозитурою окремих груп, а представниками нашої громадськості. Це й буде передумовою оздоровлення нашого таборового життя.

В. ОНУФРІЄНКО.

СПОРТ

УКРАЇНЕЦЬ КУСІЙ — ЧЕМПІОН НІМЕЧЧИНИ

У неділю, 25-го травня в Мангаймі відбулись першоства півдня Німеччини (Баварія, Вюртемберг, Баден, Гессен) з боротьби. В цих змаганнях взяв участь відомий український майстер спорту п. Кусій, до речі, єдиний авслендер, що брав участь у них. В результаті змагань п. Кусій поборов усіх своїх противників, у фіналі відомого борця Вітмана, і

здобув перше місце, премію та звання чемпіона півдня Німеччини в півсередній вазі. (Подробиці зустрічі подано в наступному числі).

П.

Повідомлення

Повідомляємо тим, що П-ий З'їзд Об'єднання Працівників Дитячої Літератури ім. Леоніда Глібова відбудеться в дні 7 і 8 червня 1947 р. в українській оселі "Орлик" у Берхтсгадені-Штруб, з такою програмою:

1. Відкриття. 2. "Період розвитку дитини і дитяча література" — доповідь проф. Г. Ващенко. 3. "Юнацька література" — доповідь Ю. Косача. 4. "Українська дитяча й юнацька література на еміграції" — огляд і висновки.

П.

5. Справоздання Правління і Провірної Комісії. 6. Вибір нового Правління. 7. Внески, запити, закриття.

Початок з'їзду о годині 9. рано. Участь тільки за запрошеннями.

Ввечері 6. VI ждатиме на учасників на заліз. двірці в Берхтсгадені вантажне авто. По з'їзді запланована прогулянка на Кенігсзеє.

Правління ОПДЛ.

Вийшла друком нова книжка

»ВОЛЯ й УСПІХ«

відомий твір Орісона Мардена в перекладі В. Приходька. Видання третє.

Зміст: 1) Як використовувати обставини, 2) Молодь серед несприятливих обставин, 3) Залізна воля, 4) Як використовувати вільний час, 5) Здобити хлопці не на своїй дорозі, 6) Який факх вибрати, 7) Зосередження енергії, 8) Точність і час, 9) Радість і довге життя, 10) Добре виховання — умова успіху.

Ціна 15 НМ. Замовляти: Кооператив „КОС“, München, Rosenheimerstr. 46a.

— Репік Петро з Димера, розшукує Горбаченка Федора та інших друзів, писати на адресу редакції „Укр. Вістей“.

— Анатоль Сидор розшукує двоюрідну сестру Тоню та Валю Фабіан, Тоню Півневу. Адреса: Новий Ульм, ред. „Укр. Вістей“.

— Усик Леонід — відгукнісь на адресу „Українські Вісті“ для Владислава.

— Друзів і знайомих — Бесараб Іван. Фінгорт бай Ганновер, Український табір барак 23/14.

— Топьку Наталку, Топького Миколу — Топький Павло. Фінгорт бай Ганновер. Український табір, гараж 23-13.

— Гуляницьку Наталю, Івашенка, Андрія та Бурсакову Дору з дочками: Тамарою та Наталею — Ніна Сіренко. Ноймаркт/Обф. УНРРА 1042.

— Кучабського Богдана, останнім часом перебував Везендорф (Ганновер) — Кучабська Ольга. Писати на „Українські Вісті“.

— Батька Чепка Демиди, маму Федку, брата Леоніда, сестру Катерину й Віталія — Добровольська Серафима. Новий Ульм, бл. Д. кімн. 112 д.

— Матір Петронелю Гара, тітку, Павліну Новосад — Гара Іван. Фінгорт бай Ганновер, український табір, барак 23-14.

— Братів: Винницького Ігната, Винницького Ілька — Винницький Андрій. Фінгорт бай Ганновер, Український табір, барак 23-14.

— Осінчука Максима — Навродський Зенон з Нового Села, Дінкельсбиль, Нортлінгенштрассе 52. УНРРА 1041.

— Ярмоленка Василя, 1921 р. Крапівницького Василя, Шпака Валентина, Комеданта Данила, — хто знає про них, прошу сповістити на адресу „Українські Вісті“.

— Інженера Федора Рибалко-Рибальченка — Микола Куліковський. Коряталь, 6/Штутгарт, Ребманштр. 11.

— Рідних і знайомих: брата двоюрідного Чайку Івана, дружину його Олену та знайомого Моргуна Івана — Дмитро Блюв. Дінкельсбиль (13а) Готель Байсез-Роз.

— Брата Горбенка Петра, народж. 1923 р. — Горбенко Наталія. Мюнхен-Фельдмохінг ДП табір, барак 17/1.

— Сина Карпова Анатолія, народж. 1925, — батько Карпів Іван, Регенсбург, Гангофердзльонг, 6, р-он, 227.

— Дочку Ніну — Вовк Макар, Фрідріхсгафен Флакказерне, фірма Темік.

— Рідних та знайомих — Лизогуб Олександра, Миттенвальд, Егерказерне, бл. 3-58.

— Війнаровича Дмитра і знайомих з Переміщини — шукає Івашко Володимир, Ойхендорф 75, (13 б) Пльотлінг.

— Батька Огура Фоку, маму Параску, брата Степана, Калача Юхима, Калача Таренту, Лапутько Тіта з родинами — Юрович Антоніна, Мюнхен, Фюрстеррідерштрассе 155 ДП Лягер.

— Брата Діму та родину — Паєвський Іван, Зельб/Байерн. Веркштрассе.

— Єву Падай, пов. Рудки — Паза Падай, Іван Гуперт, Ганновер (Бухгольц) Шаффферг 17.

— Сина Чубка Бориса, нар. 1924 (Чубко), а також осіб — Корінес Славка, Дячін Григорій, Матвійшин Василь, Дукій Іван, Налєва Семен, Бойко Григорій — розшукує Чубко Галина (Чубко), (20) Ганновер, Мекерштрассе 21/27 табір Лисенко.

— Рідних та знайомих розшукують Желябин Кирило та Анастасія Гордєєва. Писати: Новий Ульм, український табір УНРРА ч. 1061.

— Рідних та знайомих — Бова Микола, „Українські Вісті“.

— Вишневецьку Ірину і Мотрю та Бальбієру Анну, мешкали Шендорф, Крайс Ціттау — Вовк Ольга, Вольфлюген, Еслінгенштрассе 53, Крайс Нюртінген.

— Розшукує брата Власа Ложченка з Олександрій, Херсонщина, та друзів: Василя Андрієвського, Мар'яна Тумір, Антона Ільченка, Бориса Козиренка, Олександра Степуру з дружиною Зоєю. Хто знає би що про їх долю, прошу повідомити на адресу: Ложченко Йозеф, Лянгенау (Вюрт.) Сімонтаггасе, 3. Крайс Ульм.

— Лисенка Олексу та Анну — батько Харитон Лисенко, Миттенвальд, Егерказерне, Обербайерн.

— Для Борешького Юрка до відібрання знаходиться лист в адміністрації „Українські Вісті“.

— Тольчинського Євгена — мати Тольчинська Віра. Бісенгофен (Альгау), Бангофрестраушоп.

— Дзумало-Назаркевич Олену із Щерця, пов. Львів — сестра в Канаді. Писати на адресу: Яворський Іван Мюнхен-Фрайман, СС Казерне, С. V. 4

— Басу Павла з Лисенів, пов. Львів, — Ворон-Яворський Юлія, Мюнхен-Фрайман, СС Казерне, С. V. 4

— Миронова Леонтія та Балицьку Клеру — Володимир, писати: панові Роберт Окей, Вайбгавзен юбер Траппштайн, (13 б).

— Соляника Володимира, Юркевича Володимира та Мотраль Ольгу — Діцько Марія. Авгсбург, Сомме-казерне.

ПОВРАТИМИ, ВІДГУКНІТЬСЯ!
Гордій Б. Писати на „Українські Вісті“.

— Друзів і знайомих із с. Жолобок на Холмщині — Микола Ворон, Ганау/М, Український лягер, Лямбойштрассе.

— Батька Мусієнка Павла, матір Мусієнку Явдоху, сестер і брата розшукує: Мусієнко Олексій. Гамбург-Нойграбен, ДП Камп 514. Фінбек.

— Сестру Віру Сич з чоловіком розшукує: Портянко Захар. Швєб Гал-Гессенталь, Віртгасе 45.

— Піщанську Анну К., Піщанського Бориса з дружиною і дочкою, Фень Павла В., Грищенка Грицька А., Губана Симона В. Хто знає що про них, прошу повідомити на адресу: Мюнхен, Бошгаймерштр. 46 а. Донецький Борис.

— Кіклу Антонину з чотирма дітьми, що до 22 січня 1945 р. мешкала в Остпрісейн і евакуювалася в Заксен, — Кікла Нікола, Мюнстер лягер, DP Camp 259 kk Soltau.

— Олександра Красницького, Ольгу Бучинську, Катерину Баренцовську із Львова — Ліля Гонгайзер. Фордермайк 178, Пост Нойкірхен Гайль. Блот. Нідербайерн.

— Своїх батьків: Данилейка Параску і Данилейку Олександру розшукує Данилейко Надія: Коріберг, кр. Роттенбург, УНРРА 1023 Бабич Петро.

— Сина Іванова Михайла, 1922 р., і дочку Іванову Анну, 1924 р., і зятя Григорієва Василя, 1919 р., — Іванів Олександра, Новий Ульм, Райнгардт казерне, бл. „В“ кімн. 57.

— Палану Ланову з дому Дашківці, народж. 1926 р., що працювала в м. Шварцберг (Ерл), і Глушенку Віру Семенівну з Великого Бузукова, писати: Галицьковський, Редакція „Українські Вісті“.

— Матвієва Василя Павловича, нар. 1906 р., Сергієнка Павла Парфимовича, народж. 1907, Навального Анатолія Аркадійовича, народж. 1924, — просить відгукнутися на адресу „Українські Вісті“.

— Сивів — Лахтюка Захарка, 23 р., і Лахтюка Михайла, 20 р. — Лахтюк Матвій, Камп УНРРА 65. in Піпенгавзе-Лянде, Крайс Мінден.

— Матір Анастасію, сестру Терезу, брата Григорія з с. Долінська, Україна, товаришку Ліду Сотиченко, останній час перебувала в капеті Авшвіц; товаришку Марію Заїку, що останньо перебувала Зальцбург, Остеррайх. Знайомі, відгукнітьсь! — Ф. Зігман, Бонлянд (20 б) Карлштадт а/М.

— Близьких та знайомих — Базалій Федір. (24) Гамбург-Нойграбен, Фалькенберг, ДП Камп 515.

— Рідних і знайомих — Ніна Крамаренко-Тумасова, Австрія, Ляндек, табір УНРРА ч. 148.

— Мазаленка Юрка, уродж. 28.XII. 1928 р. в Лодзі, пошукує батько Мазаленко Ілько. Табір „Лисенко“, Ганновер, Мекерштрассе.

— Дідака Калину, 27 літ, з трьома дітьми пошукує Дідак Степан. Український табір Брвурддорфі.

— Братів і знайомих з Ріка Кубанурун-Кува розшукує Єременко Кирило. Нюріберг 30 Конгрес ДП.

— Власенка Якова, Власенка Василя і Матченку Марію, — Власенко Катерина, Гамбург-Нойграбен, ДП Камп 515, Фанкельберг.

— Горобця Степана, Горобця Олександра, Колісника Миколу — Горобець Максим, Ерлінген, Оберст. Дравсштр. 1. Український лягер.

— Качанюка Василя з жінкою Софією, до капітуляції працювали в с. Августен Фельде пост Аргерміде коло Берліна — Качанюк Юрій, УНРРА, Теам 15. Бад-Кройцбах, Кюльберг.

— Своїх земляків: Софрона Печка, Івана Мірошкіна, Івана Дабіжу, Михайла Пуца і Олександра Редічка — Барановський Петро, (50 а) Готенау, Кр. Альфельд. Український лягер.

— Хто знає про місце перебування або долю Ценер Ольги 47 р., Ценер Тетяни 23 р., Бураченко Ніни 49 р., Габричевської Галини 35 р., прошу повідомити на адресу: Аускунфтсбюро ф. фермістер Українці in Дойчлянд. Гайденау бай Тостедт Кр. Гарбург.

— Сина Михайла Мельника, пов. Бучецьк, с. Медведівці — мати Мельник Текля. Зеезен ам Гарц табір ДП „Цухнер“.

— Сивів Михайла та Павла Мельник із пов. Бучецьк пошукує мати Марія Мельник. (206) Зеезен ам Гарц, табір ДП „Цухнер“.

— Сина Половчука Миколу та дочку Марію Половчук з пов. Бучецьк, с. Носівка — Половчук Анна. Зеезен ам Гарц табір „Цухнер“.

— Брата Якова Дем'яновича Приймака, народж. 1904 р., та племінницю Олександру Кривчун, народж. 1922 р. — Олена Приймак. Писати: Мгр Степан Кравс, (20) Грос Маггер бай Зальцгіттер, Цуккерфабрік.

— Сина Костенка Віталія, народж. 1924 р., та Коноваленку Андрія Івановича і племінників — Лідію та Анатолія шукає Костенко Марія Матвіївна. Ганновер-Штокен, Балтіше табір АССИ, барак 15.

— Брата Дідуха Петра із с. Вікторова Галич, пов. Станіславів, останньо перебував Біннерношгадт — шукає Дідух Іван. Писати на адресу: Луцк Євген, ДП Камп Мюнстер (табір). 14.

— Родака М. Дубиневського, односельчан Філікса Р. Звольського і його сина Леоніда. Хто знає про них, прошу писати на адресу: Леонтій Гузь, ДП Камп Мюнстер (табір).

МАТРИМОНІАЛЬНЕ

Самітна галичанка, літ 38, яка живе приватно, бажає пізнати чоловіка до літ 45, з добрими прикметами, з яким могла б одружитися — „Галичанка“. Писати на „Українські Вісті“.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100% надвишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ТРИЧІ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, п'ятницю і неділю.

Приймається передплату:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

Ціна окремого числа 50 ПФ.

Організуйте групову передплату та зголосуйтеся для кольпортажу. — Кольпортаж знизка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися листово і особисто до Адміністр.

Administration „Ukrainiski Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавнича Спілка

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЧ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невірних дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим редакторам, а Редакції:

Redaktion „Ukrainiski Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Блок „А“ від 8—12 год. щоденно, крім суботи.

Authorized by Information Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung Neu-Ulm — Ludwigstraße 10.